

SøndagsOrdet om "liv til verden" v. Signe Helbo, midfaste 2020, Johs. 6,24-35

På denne midfaste søndag er det atter tid til at finde jeres Bibel frem – i hvert fald hvis I gerne vil vide, hvad I alverden det er, jeg taler om, når jeg om lidt begynder at fortælle jer om "livets brød", legemlig og åndelig næring og det sjælelige menneske. Ja, forhåbentlig ville mine skrivelser give mening, selv hvis ikke I læste med, men det er ikke desto mindre en fordel, at vi bevæger os fremad ud fra samme fundament. Dagens fundament er *Johannesevangeliet kap. 8, vers 24-35*. Se hellere at få slået op med det samme og læs passagen, inden vi går videre, kære læser!

I evangeliet til i dag læser vi om to typer af mad: den, der forgår, og den, der består til evigt liv. Det hele begynder med, at Jesus hæver stemmen en smule overfor den skare af folk, der har fulgt ham – ja, det læser vi naturligvis ikke, men jeg tror, vi kan blive enige om, at det står mellem linjerne. I hvert fald irttesætter han dem ved at sige, at de ledte efter ham af de forkerte grunde. Læser man en anelse forud vil man vide, at episoden her finder sted umiddelbart efter fortællingen om bispisningen af de fem tusind. Kort forinden har Jesus altså bispist fem tusind mennesker med blot fem brød og to fisk – og derfor vil folkene atter mættes. Det er forudsætningen for, at Jesus forklarer dem, at der er to typer af mad: den mad, der forgår, og den mad, der består til evigt liv .

Meget tyder på, at de forstår Jesu irttesættelse, og de spørger ham derfor, hvad de kan gøre, for at få del i Guds gerninger. Hertil er Jesus tydelig: *Troen* er nøglen. Troen på den, Gud har udsendt. Troen på Kristus.

Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden, læser vi. Hvilket liv fristes man til at spørge? Lige nu regerer Corona-pandemien så meget over vore liv, at vi end ikke må samles i kirken. Folk bliver syge, nogle dør, og vi har formentlig endnu kun oplevet toppen af isbjerget. Det kan netop nu synes hånligt, at Jesus taler om, at Gud giver liv til verden, når alt lige nu tyder på det modsatte. Så hvad skal det dog betyde?

Evangeliet afrundes med, at Jesus siger, at han er 'livets brød' – og at den, der tror på ham, aldrig skal tørste. Igen er vi tilbage til, at troen er nøglen. Troen er den næring, der består til evigt liv.

Men se, det er imidlertid sådan, at for at tale om *troen* er vi nødt til at gøre noget, vi ikke er særligt opøvede i, i vor tid. Vi er nødt til at tale om det *hele* menneske. Mennesket der ikke bare er en *fri* krop af materie og målbarhed, men som også er sjæl *bundet* af ånd. Her skal de læsere, der er meget moderne i deres tankesæt holde en smule fast, for det er ikke sådan lige til – og det strider garanteret imod, hvad mange holder af at tænke. Mange i vor del af verden hylder jo det stræbsomme menneske, der skaber det liv, de ønsker – det skal der trods alt en vis frihed til, og derfor kan det forekomme tilhængerne deraf grinagtigt at tale om mennesket som bundet af ånd.

En situation, som vi har nu, hvor vort daglige liv er berørt af den værste krise, vi længe har været vidne til, giver det dog mening at opøve dette syn på mennesket.

Er man fri og ubundet, kan man leve livet, som man har *lyst* til – vi kunne vel kalde det en Pinocchio-kultur. For som Pinocchio hævder: ”*Der er ingen bånd, der binder mig!*”. Det, der sker, når vi havner i en krise som nu er, at dette menneskesyn afsløres som en illusion: Vi kan ikke bare gøre, som vi vil. Intet af det her er, som vi vil, og vi kan ingenting gøre – udover at følge de anvisninger, myndighederne giver. Vi er fuldstændigt magtesløse, hvis vi er overladt til vor krop og vor fornuft – de kan intet andet bringe os nu end fortvivlelsens og afmagtens angst.

Der er imidlertid et andet menneskesyn, som man kan abonnere på. Det er at se mennesket som både krop og sjæl – med kroppen, fornuften og vore stærke lemmer kan vi udrette store ting, men med vor sjæl er vi bundet til altings Skaber. Bundet til tilværelsen selv. Det betyder, at det ikke er alt her i tilværelsen, vi kan styre – men til gengæld er vi knyttet til det guddommelige løfte, der binder alle tider, alle glæder og alle sorger sammen: Løftet om at evigheden overgår enhver tid. Løftet om at evigheden er lige *her*, fra før altings begyndelse og efter altings afslutning. Fra evighed til evighed, som vi siger i kirken.

Se, i dagens evangelium forkyndes, at Kristus er Ordet, der binder os til Gud. Kristus er livets brød, hvormed vi mættes til evigt liv. Dette bånd er et løfte mellem Gud og den enkelte, men det er aldrig *kun* det. For hvis vi tror på, at hver eneste sjæl er bundet til evighedens Ånd, så betyder det, at vi alle sammen er både forpligtet på og bundet til hinanden. Ingen er frie til at gøre præcis det, der passer dem – vi skal hver især leve vort liv til gavn for Gud og vor næste. Denne dimension går tabt, hvis man insisterer på kun at betragte mennesket som legeme og fornuft – eller til den del af mennesket, der kan mættes med mad, der forgår.

I denne tid – og i enhver tid, der kommer – må vi opøve os på at betragte det *hele* menneske, så vi får blik for, at vi nu, stærkere end ellers, har inderligt behov for en bid af det brød, der består til evigt liv. Med del deri kan vi læne os tilbage i det håb og den tillid, der skal bære os igennem al vor bekymring. Med del deri kan vi læne os tilbage i de himmelske øjeblikke, hvor åbenbringelsen lader os skue Guds fred. De øjeblikke skal vi leve på, så vi går styrket ind i uvisheden og oprejst ind i bekymringen – velvidende at alting igen bliver, som Gud vil. Amen.